

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt?“. GAL. 1:8.

GAL. 1:8.

No. 18.

15 SEPT.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1,80, België fr. 4.50,
Amerika \$ 1,00.

3e Jaargang

1898.

De Dood van President Wilford Woodruff.

Het is met gevoelens van de grootste smart dat wij in de noodzakelijkheid zijn om aan de Ouderlingen en Heiligen van de Europeesche Zending aan te kondigen, dat President Wilford Woodruff zijn aardsche loopbaan geëindigd heeft en beengegaan is naar de andere zijde van het graf. Een telegram werd ontvangen op Zaterdagmorgen 3 September 1898, ten 2 ure, meldende dat hij op den 2en j.l. gestorven was. Wij zijn niet in het bezit van verdere bijzonderheden.

Dit treurig nieuws is zeer onverwacht, daar wij in ons laatste nummer (*Millennial Star*) een uittreksel publiceerden van een brief door Ouderling James H. Anderson geschreven, die berichtte dat President Woodruff's gezondheid veel beter was dan verleden jaar en dat hij er tamelijk wel uitzag.

Het nieuws van President Woodruff's dood zal een algemeene wolk van bedroefdheid werpen over de harten van de Heiligen der laatste Dagen in de geheele wereld, en degenen die hem het beste kennen en die niet van zijn geloof zijn, zullen dit gevoel deelen, daar allen die onder den invloed van dezen aanzienlijken en goeden man gebracht zijn, verplicht zijn geweest om zijne bekwaamheid en waarde te erkennen. Zelfs de grootste vijanden van de Heiligen der laatste Dagen hebben zich weerhouden om hunne stemmen te verheffen, of hunne pennen te hanteeren in taal die nadeel zou kunnen doen aan zijn leven en karakter.

Ofschoon tot eene groote mate praktisch, was President Woodruff hoogst godsdienstig gezind, twee eigenschappen die zelden in een persoon tot zulke volmaaktheid ontwikkeld gevonden worden; deze maakten hem tegelijk een betrouwbaar raadgever in tijdelijke zaken en een toren van sterkte door zijn

geloof in de overheerschende hand van den Almachtige, in de leiding van Zijn volk tot een hooger geestelijk leven.

Geen man in de Kerk is door meer afwisselende en beproevende omstandigheden gegaan dan hij, en door allen, heeft zijn geloof nooit gewankeld, noch heeft ooit eenig eigenbelang hem uit het pad van zijnen plicht gelokt. Wel heeft hij de benaming verdiend van „Wilford de Getrouwe”.

Terwijl wij zijn verlies betreuren, is het niet moeielijk, door het oog van geloof, de vreugdebedrijven te zien van degenen die van te voren zijn heengegaan, door wederom vereenigd te worden met iemand dien zij op aarde zoo hebben leeren liefhebben.

Wij treuren niet zooals degenen die zonder hoop zijn, be-seffende, dat President Woodruff niet dood is, maar ten volle en volkomen zijne werkzaamheden op aarde geëindigd heeft en heengegaan is naar eene grootere sfeer van handelen, waar zijne werkzaamheden meer ten volle gewaardeerd zullen worden dan dit mogelijk is door den sterfelijken mensch, en wanneer de Heere komt om zijne juweelen te vergaderen, zal onze geliefde leider gevonden worden onder degenen die hunne kleederen gewasschen en ze wit gemaakt hebben in het bloed van het Lam.

„Wilford Woodruff was geboren in Farmington (nu Avon), Hartford County, Connecticut, 1 Maart 1807. Hij hielp zijnen vader, Aphek Woodruff, in de molens van Farmington, totdat hij twintig jaren oud was. In April 1827 bestuurde hij eenen korenmolen, die aan zijne tante behoorde, en bleef in het molenaarsvak tot hij in de lente van 1832, te zamen met zijnen oudsten broeder Azmon, naar Richland ging, in Oswego Co., N.-Y., en eene boerderij en zaagmolen kocht en zelf eene eigene zaak begon.

Reeds op eenen jeugdigen leeftijd was zijn geest bezig met godsdienstige onderwerpen, ofschoon hij nooit eene geloofsbelijdenis gemaakt had tot het jaar 1830, en ook toen verbond hij zich niet aan eenige kerk, omdat hij geen genootschap kon vinden, wier leeringen, geloof of werken overeenkwamen met het Evangelie van Jezus Christus. In 1832 werd hij geïnspireerd om naar Rhode-Eiland te gaan, doch daar hij voorbereidselen gemaakt had om naar het westen te gaan, ontkende hij deze roeping en ging naar Richland, Oswego Co., N.-Y., waar hij, op 29 December 1833, Ouderlingen Zera Pulsipher en Elyah Cheeny hoorde prediken. De jonge Woodruff en zijn broeder Azmon geloofden hunne getuigenis en boden zich aan voor den doop, na geluisterd te hebben naar de eerste predikatie. Zij lazen het Boek van Mormon ook, en Wilford Woodruff ontving eene getuigenis dat het waar was. Hij werd gedoopt door Ouderling Zera Pulsipher op 31 December 1833. Spoedig daarna wist hij, wat de Heere van hem verlangde in Rhode Eiland, want ten

tijde als hij en zijn broeder Asahel gewaarschuwd werden om daar te gaan, predikten er twee Ouderlingen van de Heiligen der laatste Dagen in die landstreek, en indien zij gegaan waren, zouden zij ongetwijfeld het werk toen omhelsd hebben.

„Op den 2en Januari 1834 werd eene kleine vertakking van de Kerk te Richland georganiseerd door Ouderling Pulsipher, en Woodruff werd tot Leeraar verordineerd. In Februari daaropvolgende, liep hij in gezelschap van Ouderling Holton, 60 mijlen naar de stad Fabius om eenige Heiligen te bezoeken, en gedurende den winter werd Richland door verscheidene Ouderlingen bezocht, onder wie P. P. Pratt zich bevond, die W. Woodruff zeide, dat het zijn plicht was om naar Kirtland te gaan en zich bij het Kamp van Zion te voegen, dat bijna gereed was om naar Missouri te vertrekken. W. Woodruff maakte onmiddellijk zijne zaken in orde en vertrok naar Kirtland, Ohio, waar hij den 25sten April 1834 aankwam. De Profeet Joseph Smith noodigde hem uit ten zijnen huize te vertoeven, hetgeen hij deed voor ongeveer eene week en gedurende dien tijd werd hij bekend met velen van de voor naamste mannen der Kerk en had een heerlijken tijd.

„Op den 1sten Mei 1834 verliet hij Kirtland, met een deel van Zion's kamp, en reisde naar New-Portage, waar hij bleef tot de Profeet met de overigen van het gezelschap aankwamen en het kamp organiseerden. Duizend mijlen te reizen onder de leiding van den Profeet gaf dezen jongen Ouderlingen veel ondervinding. Sommigen hunner murmureerden, doch de meerderheid toonden die getrouwheid en waarde, welke hen later bekwaam maakte voor verantwoordelijke positiën in de Kerk.

„Daar de Profeet al de jonge mannen, die geene familiën hadden, aanraade, om in Missouri te blijven, nam Woodruff zijnen intrek bij Lyman Wight, in Clay County, en bracht den zomer door met het maaien van tarwe, het uitgraven van steen, het maken van tegelstenen en het doen van zwaar werk. In het najaar werd hij tot Priester verordineerd en op eene zending gezonden naar Arkansas en Tennessee, in gezelschap van een Ouderling. Zij giagen zonder buidel of male, reizende door Jackson County, vanwaar de Heiligen juist verdreven waren en daar het gevaarlijk was voor een „Mormoon” om in dat gedeelte van den Staat gevonden te worden, durfden zij niet prediken. Niettegenstaande deze voorzichtigheid waren zij in groot gevaar, en in sommige gevallen werden zij, als door een wonder, van de bende bewaard. De eerste keer dat Woodruff eene poging deed om te prediken was op een Zondag in December 1834. De vergadering werd in eene herberg gehouden.

„Terwijl zij door het minst bewoonde gedeelte van zuidelijk Missouri en noordelijk Arkansas reisden, verloren de jonge zendelingen dikwijls hunnen weg in de wouden en moerassen, waar zij, op verschillende gelegenheden, gevaar-

lijke ontmoetingen hadden met wilde beesten. Vervolgingen woedden ook tegen hen in zekere streken. De Heere echter troostte zijne dienstknechten en liet op verschillende wijzen zijne goedkeuring blijken over hunnen arbeid. Zoo werd een van hunne vijanden, een afvallige, die tegen hen lasterde, door den Heere geslagen, zoodat hij dood viel aan de voeten van de zendelingen, in vervulling van eenen droom, welken Broeder Woodruff eenigen tijd van te voren had gehad.

„Terwijl zij van Little Rock, Arkansas, naar Memphis Tennessee reisden, werd W. Woodruff door zijnen metgezel verlaten, in een krokodillenmoeras zittende en machteloos zijnde vanwege een hevige pijn in den rug. Hij knielde neder in de modder en bad vurig. De Heere genas hem, en hij ging zijnen weg met vreugde. In April 1835 werd hij vergezeld door Ouderling Warren Parrish, in wiens gezelschap hij zeven honderd en zestig mijlen reisde in drie maanden en negentien dagen, dagelijks het Evangelie predikende. Zij doopten ongeveer twintig personen. Parrish verordeneerde Woodruff tot Ouderling en verliet hem in toezicht over de vertakkingen, die in die buurt opgericht waren.

„Zoodra hij alleen was, breidde hij zijn veld en arbeid uit en doopte een aantal personen, waaronder verscheidene Campbellieten waren. Gedurende het jaar 1835 reisde hij in het geheel 3,248 mijlen, hield 170 vergaderingen, doopte 43 personen en organiseerde drie vertakkingen van de Kerk.

Op den 31sten Mei werd Woodruff verordeneerd als een lid van het tweede quorum der Zeventigers, onder de handen van David W. Patten en Warren Parrish. Na voortzetting van zijnen zendingsarbeid, keerde hij in gezelschap van Ouderlingen Patten, Smoot, en anderen eindelijk weer terug naar Ohio in het najaar van 1836, en bracht den winter door in Kirtland, gedurende welken hij zijne zegeningen (endowments) ontving en naar school ging. Op den 18en April 1837 huwde hij Juffrouw Phoebe Whitmore Carter, en ontving zijne patriarchale zegeningen twee dagen later onder de handen van Vader Joseph Smith. De volgende maand verliet hij Kirtland, op zending naar de Fox Eilanden, gelegen ten Oosten van de kust van Maine. Op zijne reis daarheen predikte hij tot zijne bloedverwanten in Connecticut en doopte eenigen van hen. Op 20 Augustus landde hij op Noord Fox Eiland, in gezelschap van Jonathan H. Hale en begon onmiddellijk met succes het Evangelie te prediken. Op 3 September doopten zij Justin Eames, een zeekapitein en zijne vrouw, als de eerste vruchten van het prediken van de volheid des Evangelies op de eilanden der zee in deze bedeeeling. Mr. Newton, een Doopsgezind predikant, die eerst den Ouderlingen verlof gaf om in zijne kerk te prediken, doch hen daarna tegenwerkte, had de ondervinding door te maken dat de besten van zijne leden hem verlieten om het „Mormonisme” aan te

nemen, en een Methodist predikant met name Douglas had eene dergelijke ondervinding op het Zuidelijke Eiland. Eindelijk werden twee vertakkingen georganiseerd, een op elk eiland, en in October keerden de twee voorspoedige zendelingen terug naar Scarboro, Maine, waar W. Woodruff zijne vrouw bij haars vaders familie gelaten had.

„In het begin van November keerde Ouderling Woodruff, toen hij Jonathan H. Hale verlaten had, naar de Fox Eilanden terug, dezen keer vergezeld door zijne vrouw. Vervolgens maakte hij, in gezelschap van James Townsend, dien hij tot Ouderling verordineerd had, het Evangelie bekend in de stad Bangor en verscheidene steden in Maine, waarop hij naar de Eilanden terugkeerde en overeenkomstig met aanwijzingen van het hoofdkwartier der Kerk ontvangen, begon hij den Heiligen raad te geven om hunne eigendommen te verkoopen en hem te vergezellen naar het land van Zion. In het voorjaar van 1838 bezocht hij Boston, Providence en New-York. Van laatstgenoemde stad ging hij naar Farmington, Connecticut waar hij zijnen vader, stiefmoeder, zuster en andere bloedverwanten doopte en hen organizeerde in eene vertakking van de Kerk. Na een innig afscheidnemen van zijne bloedverwanten, keerde hij naar Scarboro terug, waar zijn eerste kind, een dochttertje, op den 14en Juli geboren werd. Na dit voorval bezocht hij de Fox Eilanden wederom.

„Terwijl hij vergaderingen hield met de Heiligen in North Vinal Haven op 9 Augustus, ontving hij eenen brief van Thomas B. Marsh, toen President van de Twaalf Apostelen, die hem in kennis stelde, dat hij door openbaring gekozen was om eene opengevallene plaats in dat quorum in te nemen; hij werd gevraagd om zoo spoedig mogelijk naar Far West, Missouri, te komen om zich voor te bereiden in de lente op zending te gaan naar Engeland. Hij ging onmiddellijk aan het werk voor de emigratie van de Heiligen der Fox-Eilanden naar het Westen. Hij had bijna honderd personen gedoopt op de eilanden, en ongeveer vijftig van dezen maakten zich nu gereed om hem naar Missouri te vergezellen. Bijgestaan door Nathaniël Thomas, die zijn eigendom verkocht had en geld bezat, ging Woodruff naar het vaste land en kocht tien nieuwe wagens, tien stellen harnas en twintig paarden, welke uitrusting hem ongeveer twee duizend dollars kostte. Toen alles gereed was, ging hij vooruit naar Scarboro om zijn eigene familie voor te bereiden voor de reis. „In den namiddag van den 9en October,” schrijft Ouderling Woodruff, „namen wij afscheid van Vader Carter en familie (in Scarboro) en begonnen onze reis van twee duizend mijlen in dezen laten tijd van het jaar, mijne vrouw met een zuigend kind aan hare borst met mij nemende om een gezelschap van drie en vijftig zielen van Maine naar Illinois te leiden, en bijna drie maanden te besteden met in wagens, door regen, modder, sneeuw en vorst te reizen.

„Terwijl wij de Groene Bergen overstaken, den 13en October 1838, werd W. Woodruff door ziekte aangetast, en eenige weken later werd zijne vrouw tot op het punt des doods gebracht, waarvan zij echter bevrijd werd door de macht van God, door gebed en de zalving. Eindelijk kwam hij, met de meesten van zijn gezelschap, in Rochester, Ill. aan, op 19 December 1838, en toen zij van de vervolgingen in Missouri en de moeilijkheden van de Kerk hoorden, besloten de Heiligen op die plaats gedurende het overige van den winter te vertoeven.

„In het volgende voorjaar bracht Ouderling Woodruff zijne familie naar Quincy, Illinois, en vergezeld kort daarop de Twaalf Apostelen naar Far West, Mo., waar eene geheime conferentie gehouden werd in den morgen van 26 April 1839, bij welke gelegenheid Wilford Woodruff en Geo. A. Smith verordineerd werden tot leden van het Quorum der Twaalf Apostelen. Na zijne terugkomst van Missouri, bracht Woodruff zijne familie naar Montrose, Iowa, waar hij ernstig door moeraskoortsen aangetast werd. Toen hij den 8sten Augustus, op zijne zending ging naar Engeland, rustte deze ziekte nog op hem, en zijne vrouw was ook ziek. Na een avontuurlijke reis, kwamen Ouderlingen W. Woodruff, John Taylor en Theodore Turley den 11en Januari 1840 te Liverpool, Engeland, aan, en twee dagen later bevonden zij zich onder de Heiligen te Preston. Woodruff werd naar de Staffordshire Pottenbakkerijen gezonden en hij arbeidde in die omstreek met voorspoed tot het begin van Maart, toen de Geest hem aanspoorde om naar het zuiden te gaan. Toen hij in Worcester aankwam, hoorde hij van Mr. John Benbow, een rijken boer, dat er ongeveer zes honderd menschen in die streek waren, die zich afgescheiden hadden van de Wesley Methodisten en den naam aangenomen hadden van de Vereenigde Broederen. Er waren vijf en veertig predikers onder hen, zij bezaten kapellen en andere godsdiensthuizen en waren zoekende naar meer licht en waarheid. Tot dit volk begon Woodruff met ernst te prediken en na acht maanden arbeid waren achttien honderd personen gedoopt in Herefordshire, Gloucestershire en Worcestershire, inbegrepen al de Vereenigde Broederen behalve een, en twee groote vertakkingen waren georganiseerd geworden.

„Op den 17en Augustus 1840, nam Ouderling Woodruff afscheid van de Heiligen in Herefordshire en vertrok op eene zending naar Londen, in gezelschap van Heber C. Kimball en Geo. A. Smith. Hier vonden zij het uitermate moeielijk om een zendingsveld te openen, doch zij waren eindelijk voorspoedig en begonnen te doopen op 31 Augustus. Na eenen arbeid van drie en twintig dagen in Londen, keerde W. Woodruff terug naar Herefordshire, waar hij de Heiligen in conferentie ontmoette en toen bracht hij een bezoek in Staffordshire. Op 6 October 1840, woonde hij eene algemeene confe-

rentie van de Kerk in Manchester bij, en bracht het meeste van den volgenden winter in Londen door. Hij maakte ook verscheidene bezoeken in andere deelen.

„Na eene voorspoedige zending zeilden de meesten van de Twaalven met inbegrip van W. Woodruff, van Liverpool op 21 April 1841, en kwamen den 20sten Mei te New-York aan. Op den 2en Juni was Ouderling Woodruff te Scarboro, Maine waar hij zijne vrouw ontmoette na een scheiding van twee jaren. Ongeveer eene maand later vervolgde hij de reis westwaarts en arriveerde den 5en October te Nauvoo.

„Den 30sten October werd hij aangesteld als een lid van den gemeenteraad van Nauvoo, en besteedde den winter van 1841—42 in het bijwonen van vergaderingen en arbeiden met zijne handen. Op den 3en Februari 1842, aanvaardde hij het ambt van administrateur van de *Times and Seasons*. In Juli verliet hij Nauvoo wederom op eene zending naar de Oostelijke Staten, om gelden in te zamelen voor den Tempel en het Nauvoo Huis; van deze reis keerde hij den 4en November terug. Hij bracht den winter van 1843—44 in Nauvoo door, ontving zijne zegeningen (endowments) met de Twaalf Apostelen en bouwde een twee verdieping stenen huis op een stuk grond, dat de Profeet hem gegeven had.

„In het voorjaar van 1844 werd hij beroepen om op een andere zending te gaan met het quorum der Twaalf. Hij was in Portland, Maine, gereed om aan boord te stappen van een stoomboot, bestemd naar de Fox Eilanden, toen hij een verslag zag van den marteldood van Joseph en Hyrum Smith in de gevangenis te Carthage. Hij keerde onmiddellijk naar Boston terug, hield raad met de Twaalven en keerde met hen terug naar Nauvoo, waar zij den 6en Augustus aankwamen. Daar woonde hij de bijzondere conferentie bij, toen de Twaalf Apostelen door de vergaderde Heiligen erkend werden als het presideerende quorum van de Kerk.

„Op eene raadsvergadering van de Twaalf, die in Nauvoo gehouden werd op 12 Augustus 1844, werd W. Woodruff geroepen om naar Engeland te gaan en over de Britsche Zending te presideeren. In gezelschap van Ouderlingen Dan Jones en Hiram Clark en hunne familiën, verliet hij Nauvoo op den 28sten Augustus en arriveerde te Liverpool den 3en Januari 1845. Na ongeveer een jaar over de Zending gepresideerd te hebben, keerde hij vroeg in 1846 naar Amerika terug en kwam te Nauvoo aan ten tijde dat de Heiligen naar het Westen vertrokken. Het volgende jaar (1847) voegde hij zich bij de Pioniers en kwam in de Groote Salt Lake Vallei op den 24sten Juli. In 1848 werd hij op eene zending gezonden naar de Oostelijke Staten, van waar hij in 1850 naar de vallei terugkeerde en in December van dat jaar werd hij gekozen als lid van den Senaat van den Provisioneelen Staat van Deseret. In de lente van 1852 vergezelde hij President

Young op eene ondeckingsreis naar Zuidelijk Utah, en op de conferentie in October 1853, werden hij en Ezra T. Benson geroepen om vijftig familiën te vergaderen en de volksplantingen te versterken in Tooele County. Toen de Tuinbouwvereniging georganiseerd werd in Salt-Lake City, den 13en September 1855, werd hij gekozen als haar President. Sedert de vroegste vestiging in Utah, is Apostel Woodruff een van de vele voorgangers geweest in al de ondernemingen tehuis en is nadrukkelijk een van de grondleggers van het Territory. Immer, sedert hij slechts een jongen was, heeft hij een zeer compleet dagboek gehouden en een groot gedeelte der Kerkgeschiedenis is verzameld geworden uit zijne geschriften. In de dagen van Joseph Smith berichtte hij een aantal predikaatiën van den Profeet, welke heden van veel waarde zijn.”

Na den dood van Geo A. Smith werd hij aangesteld als de voornaamste geschiedschrijver van de Kerk.

Toen het Eerste Presidentschap georganiseerd werd in October 1880, met John Taylor als President, werd hij President van het quorum der Apostelen, welke positie hij behield tot hij John Taylor opvolgde als President van de Kerk. Hij werd eenstemmig in deze positie door de Kerk ondersteund, die in Algemeene Conferentie vergaderd was op Zondag 7 April 1889. Hij koos als zijne raadgevers Geo Q. Cannon en Joseph F. Smith.

Gedurende het lijden van het volk vanwege de onwettige en onrechtvaardige uitoefening der wet tegen het veelvoudig huwelijk, zocht President Woodruff den Heere ten hunnen behoeve en ontving Zijn woord dat hem het recht gaf, om de Heiligen aan te raden de uitvoering van dit beginsel te staken. Op den 24sten September 1890 gaf hij eene verklaring uit in dien zin, welke aangenomen werd door de Heiligen die op den 6en October van dat jaar in Conferentie verzameld waren.

Op de Jaarlijksche Conferentie van 6 April 1892, werd President Woodruff bevoorrecht om den laatsten steen van den Tempel te Salt Lake te leggen, en om juist één jaar later de inwijdingsplechtigheden in dat prachtige gebouw te besturen; te dien tijde voorspelde hij, dat het hoogste vooroordeel tegen de Heiligen zoude beginnen te verminderen en als een gevolg zoude de verspreiding van het Evangelie grootelijks versneld worden, welke voorspelling letterlijk vervuld is geworden.

Tot op den tijd van zijnen dood heeft hij met al de ernstigheid zijner ziel gewerkt voor den vooruitgang van de waarheid, en de arbeid van zijn leven staat als een grooter monument dan een monument in steen of metaal. Zijn naam zal immer in aangename herinnering gehouden worden als een voorbeeld van geloof, eer, deugd en braafheid. A. W.

Millennial Star.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Bileam en Israël.

Het schijnt volgens den Bijbel dat er sommige profeten waren die niet van Israël waren. Het is eene belangwekkende studie, de betrekking op te merken, die er bestaat tusschen „de kinderen van het Koninkrijk” en goede mannen van de wereld die hen niet kennen, of tenminste met hen niet vereenzelvigd zijn.

Laat ons het geval overwegen van Bileam van Pethor voor wien Balak, de Moabitische koning, zond, hem belooningen en eer aanbiedende, en zeggende:

Zie, daar is een volk uit Egypte getogen: zie, het heeft het gezicht des lands bedekt, en het blijft liggen recht tegenover mij; en nu, kom toch, vervloek mij dit volk, want het is machtiger dan ik: misschien zal ik het kunnen slaan of zal het uit het land verdrijven; want ik weet, dat wien gij zegent, die zal gezegend zijn, en wien gij vervloekt, die zal vervloekt zijn. . . .

Toen zeide God tot Bileam: Gij zult met hen niet trekken; gij zult dat volk niet vloeken, want het is gezegend.” (Numeri 22 : 5, 6, 12.)

Bileam zocht en verkreeg echter verlof, en door offeranden te offeren, trachtte hij den Heere tevreden te stellen, opdat hij Balaks bevel mocht doen, maar tevergeefs; want de Heere wilde hem niet toelaten, het gekozen volk te vloeken.

Toen Bileam zag dat het goed was in de oogen des HEEREN dat hij Israël zegende, zoo ging hij ditmaal niet henen gelijk meermalen tot de tooverijen, maar hij stelde zijn aangezicht naar de woestijn. Als Bileam zijne oogen ophief en Israël zag, wonende naar zijne stammen, zoo was de Geest Gods op hem.” (Numeri 24 : 1, 2.)

En als de vijanden van ons volk in dezen dag hunne oogen wilden opslaan en de Heiligen der laatste Dagen aanschouwen, zooals zij zijn, — in hunne stille woonplaatsen en vreedzame valleien, in hunne gelukkige woningen in het midden der welbebouwde velden, met hunne zolders en voorraadschuren ruimschoots voorzien, hunne armen gevoed en gekleed, hunne tempelen opgericht, hunne gemoederen in vrede, hun geloof groot, hunne deugd en rechtvaardigheid een voorbeeld voor de Christelijke wereld, — zouden zij dan niet angespoord worden om te zeggen, zooals Bileam zeide:

Hoe goed zijn uwe tenten, Jakob, uwe woningen, Israël!

Gelijk de beken breiden zij zich uit, als de hoven aan de rivieren; de HEERE hoeft ze geplant als de sundelboomen, als de cederboomen aan het water. . . . .

Zoo wie u zegent, die zij gezegend, en vervloekt zij, wie u vervloekt.”
(Numeri 24 : 5, 6, 9.)

Dit toont de betrekking van geïnspireerde profeten en van alle andere goede mannen der aarde tegenover Gods volk. Geen man ofschoon hij een profeet zij, mag degenen vloeken, die God gezegend heeft. En de geschiedenis van ons volk toont voorbeelden van den ondergang van diegenen, die hunne handen hebben opgehouden om het volk te benadeelen of hun werk te vernietigen.

J. H. P.

Eene Vriendin

Ouderling F. F. Hintze, die in Palestina op zending is, schrijft, in eenen brief gedateerd van Jeruzalem, over eenige zijner onderzendingen in dat arbeidsveld.

Ouderling Hintze en zijne medewerkers zijn op uitstekende wijze onthaald geworden door eene der voornaamste dames van Jeruzalem, die een paar jaren geleden met de Heiligen der laatste Dagen in Utah zelf in aanraking is gekomen. Mevr. Mountford is eene persoon van veel ontwikkeling en beschaving. Te Jeruzalem geboren, koestert zij eene groote voorliefde voor het Heilig Land, die haar bewogen heeft, het land te doorreizen, om de gewoonten van het volk en al de plaatsen, welke in de Heilige Schriften aangehaald zijn, te bestudeeren. Met kennis aangaande het land Kanaän volkomen uitgerust, ondernam zij eenige jaren geleden groote reizen in de beschaafde deelen der aarde, met het doel om in de voornaamste steden lezingen over Palestina en hare bevolking te geven. Zodoende kwam zij ook in Utah, waar zij een volk ontmoette dat eene groote liefde bezit voor de afstammelingen van Israël en voor hun land, want zij weten door de profetiën, dat Israël het verbondsvolk des Heeren is en dat het zijn land wederom zal bezitten. Mevr. Mountford vond in Utah niet alleen een volk, dat op hare lezingen over het Heilig Land veel prijs stelde, maar zij was ook in de gelegenheid, het land en het volk van Utah te bestudeeren. Zij heeft het land doorreisd en is in aanraking gekomen met het Eerste Presidentschap, de Apostelen en andere voorname mannen van de Kerk. Haar onderzoek heeft haar geleid om te erkennen, dat de Heiligen der laatste Dagen een volk des Heeren zijn, dat in waarheid profeten en apostelen bezit. Deze overtuiging heeft zij naar Jeruzalem medegenomen en heeft deze ook niet in zichzelf opgesloten; maar zij heeft veel over dat gedeelte van Amerika en over dat volk gesproken en heeft bovengenoemde Ouderlingen van de Kerk aan vele harer invloedrijke vrienden voorgesteld. Wij gevoelen, dat God haar grootelijks zal zegenen, want het is zelden, dat iemand onverschrokken opstaat om de dienstknechten Gods en de waarheid onder vreemdelingen te verdedigen. Mevr. Mountford is een middel om den weg te openen voor de verspreiding van het Evangelie

door onze zendelingen, die in die streken werkzaam zijn. Een bewijs van de vriendschap, die zij voor de Ouderlingen heeft, gaf zij, door op zekeren dag in een olijventuin een Arabisch feestmaal voor hen te laten bereiden.

De Sabbatdag.

Het zoude in dit gedeelte van het land (Utah) niet noodig moeten zijn, om het volk aan te sporen aan de gewichtigheid van den sabbat te denken. Ternauwernood was de oorspronkelijke stilte in deze valleien gebroken door de aankomst van de pioniers, die Hosanna juichten tot den Schepper, toen hunne aandacht gevestigd werd op het gebod betreffende den dag des Heeren. Een van de onderwerpen waarover gesproken werd in de predikatiën die tot de Heiligen gepredikt werden op den eersten Zondag in deze vallei, was de heiligheid van den Sabbat. „Gij moet de geboden Gods onderhouden,“ zeide de Profet, „of gij kunt met ons niet wonen.“ En sedert dien tijd is immer aan het volk het gewicht geleerd geworden van des Heeren dag ongeschonden te houden. Indien dat onderwerp nog eene zaak van geschil is, is het niet omrede het niet met voldoende duidelijkheid of met volmaakte eenstemmigheid door de dienstknechten van God aan het volk getoond is geworden.

Kort geleden werd in een lokaal blad beweerd, dat alle menschen het recht hebben om den Almachtige te dienen volgens de ingevingen van hun eigen geweten en bijgevolg, om den Sabbat te besteden waar ook en op welke wijze zij begeeren. Dit is volkomen waar; mannen en vrouwen hebben een „recht“ in een zekeren zin, om op Zondag naar uitspanningsoorden te gaan of tehuis te blijven en kaart te spelen, of te gaan slapen, of te dansen, of iets anders van dien aard te doen op den dag des Heeren, juist zooals zij een „recht“ hebben om iederen dag der week hunne plichten te verzuimen en verscheidene soorten van zonden te begaan. Maar het is ook waar, dat degenen die zulke zoogenaamde „rechten“ uitoefenen, zich zelve daardoor onder veroordeeling plaatsen. Het is een ernstig abuis te veronderstellen dat ieder menschelijk wezen de rechter zelf is van de manier van aanbedding die hij moet aannemen en dat iedere soort van vereering even aannemelijk is voor den Almachtige. Konde dit bedrog toegestaan worden, zoude het gevolg daarvan zijn, dat wat bezigheid een persoon op den Sabbat ook heeft, mits hij geleid wordt door zijn eigen neigingen, hij daardoor God aanbidden zoude. De boer met zijn veid te ploegen, de koopman met het tellen van zijne winsten, de artist in het peinzen over zijn werk, zouden juist zoo veel aan het aanbidden zijn als de jonge man en het meisje, die bij het meer zitten en de pracht der natuur bewonderen. Er zoude geen mogelijk gebruik zijn van het vierde gebod, indien iedereen het zoude uitleggen in overeenkomst met zijn eigen nei-

gingen. Het feit is, dat de wet betreffende den Sabbat door God gegeven is. De Schepper heeft een dag van aanbidding gesteld en ook onderrichtingen gegeven, hoe men Hem moet aanbidden. Eenige afwijking, zonder voldoende oorzaak, van deze goddelijke onderrichtingen, is eene ontheiliging van den Sabbat.

Om niet eenige verontschuldiging te geven voor misverstand, moge het wel zijn te verklaren, dat omstandigheden mogen ontstaan, en zeer dikwijls ontstaan, wanneer een behoorlijke onderhouding van des Heeren dag niet kan in acht genomen worden. Vele van onze burgers zijn in oorlog gewikkeld op land en zee, voor een rechtvaardige zaak. Zij kunnen zich niet altijd gedragen naar de regels, die in tijden van vrede bestaan. Velen zijn genoodzaakt te reizen en worden verhinderd, gemeenschap te hebben met hunne broeders. Sommigen mogen ziek zijn en het noodig vinden, hunnen tijd te besteden in gezondheidsoorden om herstelling te bekomen, zoodat zij in eenen toestand kunnen zijn, om zich met vernieuwde kracht en sterkte aan den dienst van hunnen Meester te wijden. Doch deze zijn uitzonderingen.

De wet betreffende den Sabbat werd gegeven als een van de noodige voorschriften om te onderhouden, toen de afstammelingen van Abraham tot eene natie zouden gevormd worden. Het werd een deel gemaakt van het zedelijke wetboek, en werd toegevoegd tot het rechterlijk wetboek, en toen wederom tot de ceremoniële wet gevoegd. Er is groot gewicht aan gehecht. Het is veilig te zeggen, dat waar de Sabbat niet onderhouden wordt met gewetensvol trachten naar de verheerlijking van den Schepper, zullen beide goddelijkheid en eerlijkheid van lieverlede verdwijnen. Volgens de Schriften is de Sabbat niet alleen bestemd voor een dag van stilstand in den arbeid, maar ook van zelfonderzoek, voor de ernstige studie van het woord Gods, voor persoonlijke, maatschappelijke of openbare aanbidding. Waar liefde voor God en waardeering van menschelijke zielen bestaat, is het eene verrukking, den ingestelden dag in zulke bezigheden te besteden, en wanneer deze behoorlijk onderhouden wordt, brengt die dag zegeningen voor den persoon, het tehuis en de natie. *Deseret News.*

„En de Toekomende Dingen zal Hij u verkondigen.”

(Joh. 16 : 13.)

Terwijl ik het ingezondene las, in nummer twee van de *Era*, over de profetie van Ouderling Parley P. Pratt aangaande het bouwen van spoorwegen enz., keerde mijn geest terug tot eene dergelijke voorspelling in 1854, te Nephi, Juab County, door een man die als een ziener beschouwd werd. De omstandigheden die tot deze profetie leidden, waren deze: Een oorlog met den aanvoerder (Ute Indiaan) was op handen, en velen onzer gevoelden haast, alsof ons streven om in Juab County vasten voet te krijgen, vergeefsch zou zijn. President Joseph L. Heywood trachtte allen met het idee te bezielen, dat succes een zeker feit was, en

in zijne sabbatredevoeringen beproefde hij, ons geloof in te boezemen, door te verklaren wat hij verwachtte gedurende zijn leven te zien. Bij zekere gelegenheid ging hij zoo ver als te zeggen, in den naam van God, dat hij beleven zou, dat deze valleien zoo gevuld zouden zijn, dat er een spoorweg van het Noorden naar het Zuiden zoude zijn door deze (Juab) vallei, en verder, dat een andere spoorweg van het Oosten naar het Westen door dezelfde straat, waarop toen ons fort stond, en tot in de Sanpete Vallei zoude loopen. Dit was ongeveer tien jaren eer van de groote spoorwegen over het vasteland gesproken was of het land afgemeten werd. Voor degenen onzer die dat hoorden, scheen het een dwaas gezegde, want wij wisten, dat de bevrachting van eene spoorrail, achttien voet lang, van het Oosten naar Utah, 250 gulden zoude kosten, en dat er niet genoeg geld in Noord-Amerika in omloop was om de rails met ossen aan te voeren en eenen spoorweg van 400 mijlen te leggen van het Noorden tot het Zuiden door Utah. Maar de burgeroorlog bracht hare zegeningen, of ten minste hare veranderingen. Het bewees de noodzakelijkheid van eenen spoorweg van Oceaan tot Oceaan: de paardenbode week voor de Brigham Young Vervoer-Maatschappij; deze voor den algemeenen postwagen; toen kwam de telegraaflijn; toen de Union Pacific spoorweg, over welken de rails voor den spoorweg van Noord- en Zuid-Utah met het grootste gemak aangebracht konden worden. De grintweg werd hoofdzakelijk gelegd volgens contracten gesloten door President Brigham Young. De rails werden gebracht, het spoor werd gelegd, en van daag bestaat het voornaamste gedeelte van den spoorweg; en de oostelijke en westelijke lijn, verbonden met de Union Pacific, thans de Oregon Short Line is gebouwd op dezelfde straat waarvan gesproken werd en doen zaken met Sanpete door Salt Creek's hollen weg; en de eerbiedwaardige oude heer die de „dwaze verklaring” maakte, leeft nog; en velen van hen die in de vergadering tegenwoordig waren, en zijne profetie overdreven dachten, toen de verklaring gemaakt werd, zeggen nu, zekerlijk werd hij door God geïnspireerd, want het is geschied.

Het voorgaande kan bewezen worden door een dozijn of meer van de oude inwoners van Nephi, want met zoovelen heb ik in de laatste jaren over dit onderwerp gesproken.

St. George, Utah, 23 April 1898.

SAMUEL C. ADAMS.

„Met Nieuwe Tongen zullen zij spreken.”

(Mark. 16 : 17.)

In den zomer van 1842 was ik als reizend Ouderling het Evangelie predikende in Noord-Wales. Mijn arbeidsveld strekte zich uit tot in Denhighshire, Flintshire en Montgomeryshire. Gedurende mijne reizen werd ik dikwijls met voedsel en nachtverblijf verzorgd in de woning van een broeder, John Dudley, die ongeveer drie mijlen van Welspool, Montgomeryshire, woonde. Zijne echtgenoot, zuster Letty Dudley had, in vervulling van de belofte des Heeren,

dat die welke het Evangelie gelooven, zekere geestelijke gaven zullen ontvangen (Mark. 16 : 17, 18,) de gaven van talen ontvangen, en oefende er zich dikwijls in. Zij betwijfelde echter in zichzelf een weinig de echtheid van de taal die zij had ontvangen, dat is, of het eene gave was om eene taal te spreken die, hoewel voor haar onverstaaubar, toch door anderen kon verstaan worden. Er gebeurde echter iets, waarvan ik persoonlijk getuige was, dat haren twijfel voor immer tot rust bracht.

Op zekeren dag, toen ik in het huis van broeder Dudley zat en met hem in gesprek was, terwijl de voordeur die over den kruisweg uitziet open stond, zag ik drie mannen, oogenschijnlijk matrozen, langs den weg komen; toen zij bij de tuindeur van broeder Dudley's huis, op een afstand van twintig roeden, kwamen naderden twee hunner het huis, terwijl de derde bij de tuindeur bleef; deze, kon ik nu zien, was een zwarte, terwijl zijne kameraden blanken waren. De twee, die tot het huis kwamen, gaven voor matrozen te zijn, die schipbreuk geleden hadden, en bedelden op den weg naar eene zekere stad, wier naam ik mij nu niet kan herinneren. Op hun verzoek gaf zuster Dudley hun iets te eten; en terwijl zij aan het eten waren, vroeg ik hen, wie hun zwarte kameraad bij de tuindeur was, en zij antwoordden dat hij een inboorling was van de Caribbische Eilanden. „Spreekt hij Engelsch?” vroeg ik. „Niet een enkel woord.” was het antwoord „Wanneer gij naar de tuindeur gaat,” zeide ik, „vraag hem dan om binnen te komen.” Ik had een gevoel dat zuster Dudley door hem in staat zoude zijn eene zekerheid te bekomen, dat de taalgave die zij ontvangen had, echt was. Toen de Caribbiaan in huis gekomen was, gaf zuster Dudley hem wat brood en melk en terwijl hij het at, leunde zij tegen de deurpost en zag hem aan met opmerkzaamheid. Toen de man klaar was met het eten, zeide ik tot zuster Dudley, „nu hebt u de gelegenheid uwe taalgave te beproeven.” Zij antwoordde: „Ik beproef het niet gaarne.” Doch ik spoorde haar aan, om ze op de proef te stellen, en nu begon zij in de taal te spreken, welke haar gegeven was. Toen zij begon te spreken, stond de zwarte man van zijnen stoel op met de grootste verwondering, die ik ooit op het gelaat van een mensch gezien heb. Voor eenigen tijd luisterde hij stilzweigend naar haar, en begon toen in zijne moedertaal te spreken. Toen hij ophield, begon zuster Dudley weder, en zoo spraken zij met elkander gedurende vijftien minuten. Eindelijk gaf de Caribbiaan haar de hand en voegde zich bij zijne kameraden.

Toen de zwarte man het huis verlaten had, keerde broeder Dudley tot zijne vrouw en zeide: „Letty, ik hoop dat gij nooit meer zult twijfelen.” Zij antwoordde: „Neen dat zal ik nooit, John.”

CHAS. S. SMITH.

Wij kennen de waarde van de toekomst nadat wij ze verdiend hebben, en van eenen vriend nadat wij hem verloren hebben.

Ontslag en Benoemingen.

De volgende broeders zijn beroepen en aangesteld geworden, om als zendelingen uit te gaan, om het Evangelie te verkondigen: Broeder Pieter J. Graven, van Schiedam; Broeder Jan Kerst Meibosch en Broeder Lukas Venema, van Amsterdam; en Broeders Sieger Springer en Johannes Springer van Rotterdam.

Ouderling Pieter J. Graven en ouderling Jan K. Meibosch zijn beroepen om in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam te zijn.

Ouderlingen Lukas Venema en Sieger Springer zijn beroepen om in de Groninger afdeeling te werken.

Ouderling Johannes Springer is beroepen om te arbeiden in de Luiksche Conferentie.

Ouderling Joseph Weston is van zijne werkzaamheden te Amsterdam ontslagen, en benoemd om dezelve in de Arnhemsche Conferentie voort te zetten.

Ouderling Frank W. Thatcher is ontslagen van zijn werkzaamheden in de Brusselsche Conferentie en beroepen om in de Amsterdamsche afdeeling te werken.

Ouderling Paul J. Kammeyer is van zijne werkzaamheden in de Arnhemsche Conferentie ontslagen en beroepen om in de Brusselsche afdeeling te werken.

Ouderling Joseph Hogan Jr is van zijnen arbeid in de Rotterdamsche Conferentie ontslagen, om zijne zending in de Arnhemsche Conferentie voort te zetten.

Ouderling Klaas Jongsma is van zijne werkzaamheden in de Groninger afdeeling ontslagen, en benoemd om dezelve in de Rotterdamsche Conferentie te hervatten.

Notitie van Conferentie.

De Conferentie van de Brusselsche Afdeeling zal gehouden worden op Zondag 2 October 1898 in het lokaal Rue Royale Ste Marie-Nord, 298^a te Schaerbeek, Brussel. Er zullen twee vergaderingen gehouden worden, namelijk eene om 10.30 en eene 's avonds om 6.30 uur. Alle broeders en zusters en vrienden der waarheid worden vriendelijk uitgenoodigd dezelve bij te wonen.

Mededeelingen.

De stoomboot *Ethiopia* den 18den Aug. van Glasgow vertrokken, is den 29sten Aug. te New-York aangekomen, met reizigers aan boord in welstand.

President Rulon S. Wells, van de Europeesche Zending bracht ons in het laatste gedeelte der vorige maand een bezoek.

Hij kwam Zaterdag 27 Aug. van Duitschland aan en zette den

30sten Aug. zijne reis naar Engeland voort. Wij hadden het genoegen in onze vergadering 's Zondags naar zijne leeringen te luisteren en ook verder gedurende zijn verblijf te Rotterdam uit zijne wijze raadgevingen voordeel te trekken.

Een Goede Raad.

Wilt gij 't levenspad betreden.
Met een opgeruimd gelaat,
Rustig, kalm en stil tevreden,
Of 't u voor of tegen gaat, —
Weet, alleen het kind van God
Deelt in zulk een heerlijk lot.

Wilt gij recht gelukkig leven,
Immer vroolijk, weltemoê,
Dan den Heer uw hart gegeven,
Wijdt uw gansch bestaan Hem toe,
In des Heeren dienst alleen,
Smaakt ge op aard reeds zaligheên.

Wilt ge in voorspoed blij genieten,
Wat u de eeuw'ge Liefde geeft,
Zonder dat 't u zal verdrieten,
Als een ander meer nog heeft;
O bedenkt bij wat ge erlangt
Dat ge 't van den Heer ontvangt.

Wilt ge in bange en donk're dagen,
Als uw hope word geknot,
Wat u treft geduldig dragen,
Stil berusten in uw lot;
Werpt uw zorgen op den Heer.
Hij verlaat u nimmermeer!

De Jongh.

Wilt gij lieven, wilt gij leven,
Vreugd verspreiden om u heen,
Allen stof tot blijdschap geven,
Die met u den weg betredt;
't Wordt, zoo gij 't oprecht begeert.
In des Heilands school geleerd!

Wilt gij waken, wilt gij strijden
Tegen 't Rijk der duisternis;
Alles hier zorgvuldig mijden
Wat onrein en zondig is;
't Is alleen in 's Heeren kracht,
Dat u de overwinning wacht.

Wilt ge voor geen toekomst vreezen,
Haar blijmoedig tegengaan;
Denkt, wat hier uw lot moog' wezen,
Onze Heiland kent uw paân.
Voortgeleid door Zijne hand,
Wacht u 't Hemelseh Vaderland.

Wilt gij rustig, hoopvol sterven,
Eu aan 't eind der levensbaan,
De onverwelk'bre kroon beërven,
De eeuw'ge ruste binnengaan;
Blijve dan in vreugd en smart,
Jezus 't rustpunt in uw hart.

H. J. DE WILDE.

Overleden.

Den 2den September 1898 is Broeder HENDRIKUS ANTONIUS EIELTS te Rotterdam overleden, na eene ziekte van verscheidene maanden doorgemaakt te hebben. Hij werd den 29sten Juli 1892 in de Kerk opgenomen, en heeft door zijn leven getoond een getrouw Heilige der laatste Dagen zoowel als een ijverig Leeraar te zijn. Hij bereikte den ouderdom van bijna 51 jaren en stierf in het volle geloof van het Evangelie.

I N H O U D:

De Dood van President Wilford Woodruff Blz. 273	Met Nieuwe Tongen zullen zij spreken Blz. 285
Bileam en Israël . . . . . " 281	Ontslag en Benoemingen . . . . . " 287
Eene Vriendin . . . . . " 282	Notitie van Conferentie . . . . . " 287
De Sabbatdag . . . . . " 283	Mededeelingen . . . . . " 287
En de toekomstige Dingen zal	Een Goede Raad . . . . . " 288
Hij u verkondigen . . . . . " 284	Overleden . . . . . " 288

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.